

[Justitsministeren]

Men forinden vil jeg gerne gøre nogle generelle bemærkninger. Vi ved jo – og det har mange ordførere været inde på – at denne sag, udlændingedebatten, er noget, der optager rigtig mange mennesker. Vi må også konstatere, at nogle af de ubehagelige sider af udlændingedebatten er nået frem til Danmark. Derfor vil jeg gerne klart understrege – også i lyset af de bemærkninger, hr. Arne Melchior kom med på et tidspunkt – at det er min og det er regeringens helt klare opfattelse, at ethvert tilløb til fremmedhad er skræmmende, og det skal bremses i opløbet. Ingen som helst tvivl om det!

Og så vil jeg i øvrigt henvise til de synspunkter, som jeg fremførte i forbindelse med den debat, vi havde her den 13. november i år, hvor det spørgsmål også indgik.

Netop for at forhindre, at sådanne tendenser breder sig eller bliver forstærket, mener jeg, at ikke blot oplysning, men også en fornuftig integrationspolitik er meget vigtige forudsætninger. Men det er også vigtigt, at grundlaget for den debat, vi fører, er i orden.

Dér vil jeg så sige, at jeg forlanger ikke som justitsminister, at Folketinget eller enkelte folketingsmedlemmer skal påtage sig et ansvar for de ubehagelige afgørelser, som indimellem må træffes, når der gives afslag på ansøgninger. Men som enkelte ordførere har været inde på, bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Helge Adam Møller, synes jeg, man må kunne forvente, at der er en opbakning i forhold til de beslutninger, der træffes i de kompetente organer, f.eks. Flygtningenævnet, som Folketinget selv igennem lovgivningen har været med til at etablere, og hvor man med en dommer som formand i et uafhængigt organ træffer afgørelser – afgørelser, som også ofte må gå de enkelte ansøgere imod.

Det er naturligtvis nemmere, og det er også mere bekvemt, at give alle tilladelse, men det er nu en gang ikke sådanne bekvemmelighedshensyn, der kan eller skal tages efter udlændingeloven. Og hvor kedeligt det end er, så kan de afgørelser, der skal træffes, altså ikke bæres af følelsesmæssige overvejelser, men kun træffes ud fra en grundig og saglig vurdering af, om den enkelte ansøger opfylder de betingelser, der i loven er fastsat for, at man kan få en opholdstilladelse i Danmark.

Loven kan ikke administreres efter en mere eller mindre tilfældig indstilling, og derfor er det hverken kynisme eller for den sags skyld eftergiveness, som er relevante faktorer i forbindelse med de afgørelser, der skal træffes. Det synes jeg godt jeg vil sige til indledning.

Så vil jeg give et svar til fru Pia Kjærsgaard, som startede debatten med at spørge, hvor mange asylsøgere regeringen vil tillade, før vi stopper. Det kan der ganske enkelt ikke sættes tal på, for som jeg har sagt tidligere, er det hverken i min magt eller i andres at sætte kvoter på en krig, der foregår midt i Europa. Den mulighed er ganske enkelt ikke til stede.

Vi har en række forskellige virkemidler. Vi har vores lovgivning. Vi har den lovgivning, vi nu har gennemført om midlertidig opholdstilladelse. Vi har mulighederne for at yde og forstærke den humanitære bistand i regionen. Vi har vores visumbestemmelser. Vi har kort sagt en række forskellige muligheder – også igennem det europæiske samarbejde – for fra dansk side at kunne påvirke udviklingen. Men i sidste ende er det, vi oplever, en krig og et sammenbrud, og dér står Danmark med en del af de omkostninger, der skal bæres i den forbindelse.

Fru Dorte Bennedsen fremkom med det synspunkt – som jeg er helt enig i – nemlig at hyppige lovændringer gavner ikke; tværtimod, de kan skade. Det synspunkt håber jeg også vil bære igennem i den kommende tid og i hvert fald frem til det tidspunkt, hvor vi, når Per Sørensens-udvalget er færdig med sit første oplæg, får lejlighed til at gennemgå en række af de spørgsmål, som udvalget har sat fokus på.

Fru Dorte Bennedsen sagde, at det var Socialdemokratiets opfattelse, at sagsbehandlingstiden burde bringes yderligere ned. Det var andre også inde på, også hr. Arne Melchior. Det synspunkt er jeg enig i. Men jeg må så minde om, at uanset at vi nu siden lovændringen har gennemført en meget betragtelig ressourceforøgelse både i Direktoratet for Udlændinge, hos politiet, i Flygtningenævnet og i Justitsministeriets departement, så må vi jo se i øjnene, at der er nogle begrænsninger, som ligger i, at der alene i den måde, hvorpå vi har konstrueret vores klageadgange – de forskellige instanser, der skal behandle sagerne – er en grænse for, hvor langt sagsbehandlingstiden kan komme ned.